Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 15. | Den 13 April 1924. | 52:a årg.

SYNDABOCKEN

Var i bibeln läsa vi om syndabocken och vad säges om denna?

Vem svarar på denna fråga?

Jesus och Jerusalem.

(Till bilden.)

En av evangeliernas mest gripande skildringar är den om Jesu veklagan och tårar över Jerusalem. Han, den barmhärtige och gode, ville i sin oändliga kärlek samla dess folk inför Gud och leda det till den förblivande lyckan i Herrens gemenskap. I ord och gärning visade han även, huru högt han älskade människorna. De brydde sig dock inte om Jesus, utan vände sig från honom i trots och övermod. Vad Jesus sagt gick då i en fruktansvärd uppfyllelse; en hemsökelse så fasaväckande att den egentligen inte kan beskrivas drabbade dem då — Jerusalem förstördes, folket föröddes och dödades i tusental, medan de överlevande bortfördes i fångenskap.

Gud låter icke gäcka sig, må vi komma ihåg detta.

Förakten ej de små.

Förakten ej de små! Han lade
På dem, välsignande, sin hand,
Han ställde fram ett barn och sade:
Den främste i min Faders land,
Den ypperste, som finns därinne,
Är den som äger barnasinne.

För dem i fjärran ligger världen,
Men himlen närbelägen än:
De ha så föga sett på färden,
Att de ej hunnit glömma den,
Och barnaläppars ljuva löjen
Blott spegla Edens ljusa nöjen.

I deras sammanknäppta händer
Har himlen lagt en väldig makt,
Till deras läger himlen sänder
En underbar, en vingad vakt,
Och barnets blida öga spårar
Långt mer än vårt av himlens vårar.

På dessa liljors blad och stänglar
Än morgondaggens droppar le,
Och ständigt, ständigt barnens änglar
I himlen Fadrens anlet se,
Då våra måste ned från ljuset
Att rädda, rädda oss ur gruset.

Förargen ej de små! Det vore
Dig bättre att till havets grund
Du med en sten om halsen fore,
Än att det heliga förbund,
Som barn och änglar sammanknyter,
Du med ditt hån, ditt tvivel bryter.

Så skona detta späda öra
För varje spotskt och sudlat skämt!
Du vet ej, du, att barnen höra
Ett inre orgelspel alltjämt,
Musik från fjärran syskonandar.
Ve, att däri du missljud blandar!

O, fläcken ej den vita vingen,
Vars glans dock ofta blir så kort!
Vår Faders vilja är att ingen
Av dessa små skall tappas bort:
Han vill en gång dem alla ställa
I helig skrud kring Livets källa.

Förakten ej de små! Den rene,
Marias son, dem tog i famn
Och sade: "Ingen dem förmene."
Den famnen än är deras hamn,
Det bo, dit dessa duvor ila,
Det skjul, där späda lammen vila.

O, led dem dit, o led dem trägen
Dithän, där deras herde är,
Så att en gång de hitta vägen,
När du ej mer på jorden är
Och mången falska stigar visar,
Dem dagens ätt som sanna prisar!

När Sions kung av fålen buren,
Drog till Jerusalem en gång,
Brast ut från vita tempelmuren
I "Hosianna" barnens sång.
Man bjöd dem tiga, ville banna,
De sjöngo dock sitt Hosianna.

Så skall en gång, när alla floren
Försvinna, som ha dolt vårt hem,
En barnasång ur högre koren
I Herren Guds Jerusalem
Från tempelmuren mot oss klinga
Och åt pilgrimen välkomst bringa.

Då får ock jag på Edens ängar
Bli barn bland barn och le med dem
Och prisa dig på harposträngar,
Jerusalem, Jerusalem!
Då flyr vart moln från skaldens panna,
I lovsång byts hans Hosianna.

C. D. af Wirsén.

Jesus sörjer över Jerusalem.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

Pan.

EN HUNDHISTORIA.

Efter engelsk källa av *Carolus.*

Pan var vid misshumör. Det kändes så kusligt att stå bunden hela dagen och inte få komma i beröring med andra varelser eller få veta, vad som hände och skedde i världen. Allt sedan den nye ägaren köpte och flyttade honom hemifrån, syntes honom världen upp- och nedvänd. Den nye ägaren hatade han och var besluten att vid första lägliga tillfälle rymma sin väg. En sådant yppade sig, och vi göra hans bekantskap, under det han anstränger alla sina krafter att springande återfinna sitt forna hem.

Driven av en olidlig hungerskänsla, som han icke längre kunde uthärda, slank han under vägen in genom en öppen port. Där inom fanns en trång gård. I bortre delen av denna upptäckte han en bakdörr till en mindre byggnad. Men vad som mer än annat väckte hans nyfikenhet var, att genom denna dörr trängde ut en över all beskrivning angenäm lukt. Det var lukten av stek — en lukt, som till den grad stegrade hungerkänslan, att han var nära däran att tjuta.

Med tom mage och åtdragen svans, stegade han försiktigt tvärs över gården, vädrande med nosen. Rätt vad det var, stod han alldeles invid den märkliga dörren.

Innanför rörde sig någon på tunga fötter. Han kände sig nästan rädd vid ljudet av en dylik klumpfot. En sådan kunde sparka och det var den, som först framkallade tanken på rymning. Men icke ens fruktan för dessa klumpiga fötter kunde avhålla honom från en närmare beröring med den förtrollande lukten. Denna trängde ut genom dörrgläntan i en tjock, saftfull ström. Han stack in nosen och inandades den i djupa, fulla drag, då plötsligt en stämma hojtar:

"Schas, ut me' dej!"

Pan smet bakom en närstående vattentunna och ställde sig avvaktande. Om en stund vågade han sig ånyo fram och närma sig dörren. Nu hördes ljudet av flera röster.

"Är inte steken färdig snart, Karin?" sporde någon. "Klockan är redan över ett."

"Steken är färdig, fröken, men jag har inte gjort såsen", svarades från annat håll. "Hundar och trolltyg ha hållits i dörren och hindrat mej. Sanna mina ord, ä' inte de' eländiga kräket där igen!"

Tjänarinnan svängde med en stor såsked och hojtade ännu en gång sitt "schas!" Pan drog sig tillbaka några steg och följde med blickarna den krigiska såsskeden, i händelse hon hade för avsikt att kasta den. En dam — icke tungfotad — visade sig i dörren.

(Forts.)

Prisuppgift.

Söndagsskolklockans läsare givas denna gång tillfälle att visa sina anlag som författare och författarinnor. Det gäller att skriva en uppsats över ämnet:

Mitt bästa söndagsskolminne.

Till insändarna av de *tre bästa uppsatserna* utdelas pris, vilka komma att bestå av böcker. Uppsatsen får ej vara längre än att den kan inrymmas på en och en halv spalt i tidningen.

Uppgifterna märkta, "Prisuppgift 4" och gärna åtföljda av illustration (fotografi), skola vara insända till redaktionen av Söndagsskolklockan, Majorsgatan 5, Stockholm, *senast den 26 april.*

De med pris belönade uppsatserna komma eventuellt att införas i Söndagsskolklockans högtidsnummer, vilket utkommer till "Barnens dag".

Lösning till charaden i nr 14: Alingsås.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 20 arpil.

Jesu uppståndelse.

Mark. 16:1—8.

Tänkespråk: Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? 1 Kor. 15:55.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista:

Måndag:	Ps. 16:1—11.
Tisdag:	Luk. 9:18—22.
Onsdag:	Matt. 27:62—66.
Torsdag:	Joh. 10:11—18.
Fredag:	Luk. 23:32—49.
Lördag:	Luk. 23:50—56.
Söndag:	Mark. 16:1—8.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1924